

NAHOTA FEMINISMU

JOSEF HAUSMANN

Drtivá kritika feministické ideologie
z pera autora bestselleru „Základy mužského šovinismu“

NAHOTA
FEMINISMU

Josef Hausmann

**NAHOTA
FEMINISMU**

**edice RENE TA
RENECO Ústí nad Labem
2010**

Předmluva autora ke čtvrtému vydání

Když jsem brožurku před deseti lety psal, šlo mi jen o polemiku s tehdy směšnými feministickými názory šířenými hlavně z USA. Naivně jsem si tehdy myslel, že u nás se nic takového uchytit nemůže. Jak jsem se mýlil! Feministické spolky dnes dostávají každoročně mnoho desítek milionů na „výzkumné granty“, feministická gender agenda má své odbory – maskované tzv. rovnoprávností žen – na ministerstvech, v parlamentu i ve vládě. Byla by zajímavá diplomová práce na některé ekonomické fakultě zjistit, kolik feminismus stojí každoročně daňového poplatníka – od grantů po kotelníka, který jim k tomu ve státních budovách topí. Samozřejmě by to šlo zjistit i několika dotazy na rozpočtové odbory příslušných ministerstev. Vždyť zde máme za tímto účelem i zákon o svobodném přístupu občana k informacím (zákon č. 106/99 Sb.). Ten ale v tomto případě beztestně nefunguje. Nezodpovězených dotazů z ministerstev mám plný šuplík.

Leden 2010

Josef Hausmann

ÚVOD

Nebojme se však.

*Toto učení je našťástí už na první pohled
příliš bláznivé, než aby do života
kdy uvedeno býti mohlo.*

K. Havlíček Borovský, Slovan, 1850: „Co je to komunismus?“

Na světě existuje spousta hnutí a organizací, které byly založeny s úmyslem prospět ve sféře své působnosti. Přehnaným úsilím, fanatičností, ztrátou soudnosti, zaslepeností svého boje a hlavně nepřimnutostí protagonistů a jejich touhou po „korytech“ však tato hnutí většinou prokázala medvědí službu nejen své věci, ale jimi napáchané škody daleko přesahují původně vytčenou sféru. Jako příklad uvedme komunisty, kteří původní (naivně) vznešené altruistické cíle překroutili do totalitního útisku, nebo některé ekologické aktivisty, kteří ve svém zanícení brání stavbě dálnic a tím přispívají ke znečištění globálního ovzduší zplodinami z milionů litrů pohonných hmot spalovaných navíc na „okreskách“ (o zmařených lidských životech navíc ani nemluvě). A to je také případ moderních feministek, které původní (příznejme si vznešenou) myšlenku přiznání občanských práv i ženám zneužily a překroutily v učení namířené v konečném důsledku proti ženám samotným.

Zákeřnost (a proto i velká úspěšnost) podobných hnutí spočívá v tom, že mají ve štítu napsáno něco jiného, než o co vlastně usilují. A tak stejně naivně jako miliony občanů volily a volí komunisty („*Vždyť říkají, že jim jde jen o naše blaho a spravedlnost!*“), se podpoří ekologické iniciativy („*Vždyť chtějí jen dobro pro přírodu!*“) a podle stejného schematu vláda schvaluje i jeden feministický protidemokratický zákon za druhým v dobré víře: „*Vždyť je to pro dobro nejméně poloviny naší populace*“.

To však není pravda. Moderní feminismus je ideologie s cílem získat moc pod pláštíkem starosti o osud ženy. Je uměle vytvořená tou částí ženské populace, která – nenaleznuvši smysl života ve své ženskosti – se snaží strhnout ostatní ženy do své propasti neženskosti podsunutím uměle vytvořených problémů. Odstraněním těchto „problémů“ chtějí tyto spasitelky zachránit svět před záhubou, a tím se jejich „boj“ stává svatou věcí se všemi atributy netolerantnosti a nenávisti, které se sebou nese každá svatá válka. Myšlenka zavržení muže ale nemůže být prospěšná nikomu – ženám nejméně.

Dnešní feministky ukradli slovu *feminismus* jeho původní smysl a vytváří tak falešné zdání, že jejich „boj“ je bojem za zájmy všech žen. Ukradly jej i feministkám klasickým, které svých cílů dosáhly již před sto lety a jejichž společenský přínos byl pozitivní. To se ovšem nedá říci o dnešním *anti-free market feminismu* (zvaným též radikální, moderní, socialistický či militantní), který pod rouškou „rovnou šanci ženám“ staví na hlavu (pomocí vládních ediktů) tržní mechanismy i ženskou přirozenost. Není divu, že moderní feministky s těmi klasickými nesouhlasí.

Moderními feministkami hojně užívaný pojem *militantní* je česky bojovný. „Bojuje“ se, jako vždy, za „vítězství pokroku“ a my víme, kam tyhle boje vedou. Když se s autorem v rádiu setkala paní militantní feministka Eva Hauserová aneb Johana Suková, cítila se, jak pravila, „*děsně militantně*“. Hrůza dýchala z představy, že by se takto nechaly zmanipulovat všechny ženy. Ne nadarmo existuje i výraz *feminacismus*.

Apropos – aneb. Moderní feministky nejenže tápou, za co vlastně bojovat, jakým způsobem, či – jak jsme právě viděli – jak se vlastně jmenovat. Ony ani nevědí, jak svá díla nazvat. Posuďte sami – v ČR je dostupná následující feministická literatura:

Carola Biedermannová: Mstivá kantiléna *aneb* Rigor magoris *aneb* feministický nářez. Ivo Železný, Praha 1992

Riane Eislerová: Číže a meč, agrese a láska *aneb* Žena a muž v průběhu staletí. Nakl. Lidové noviny, Praha, 1995.

Eva Hauserová (*aneb* Johana Suková): Jsi přece ženská *aneb* Malý, lehce feministický rádce. Grada, Praha 1998

Valerie Solans: Scum manifesto *aneb* Šlem manifest. Votobia, Praha 1998.

Nám chlapům je, pochopitelně, celá tahle feministická šaškárna k smíchu. Nepodceňujme však její důsledky. O vyšínutém „sexual harassmentu“ už slyšel jistě každý. Ten nás zatím tak pálit nemusí – holt, když jeden Američan je schopen za něco takového odsoudit druhého, dobře jim tak. U nás stačily feministky zatím prosadit novelu Zákoníku práce s nic neříkajícím – a proto dvousečným – textem o „nežádoucím chování sexuální povahy na pracovišti“ (novela §7, zákona č. 65/1965 Sb.). Horší však je, že pro utišení věčné feministické nespokojenosti se schvalují stále nové ryze ženské zákony (vysoce postavenými muži, kteří chtějí mít pokoj). Daňový poplatník tak financuje ženské instituce a jejich výmysly namířené proti němu samému.

Hlavní pohromou, kterou s sebou moderní feminismus přináší, však je podněcování žen k rozvodu nebo k samostatnému mateřství, k vyřachování otce z účasti na výchově dítěte a destrukce klasické rodiny. To má katastrofální následek v podobě statisíců dětí vyrůstajících bez vlivu otce. Statisíce dětí jsou vychovávány polovičatě, statisíce dětí budou mít v pozdějším věku potíže se sexuální orientací, neboť neměly možnost dostatečně poznat oba rodičovské póly. Statisíce dětí vstřebávají pouze ženskou hierarchii hodnot, a tím je jim zaděláváno na to, aby byly ve svém budoucím manželství či partnerství zrovna tak nešťastné a citově zmrzačené jako jejich matky. Jejich děti a děti jejich dětí s vysokou pravděpodobností v životě nepoznají, co je to úplná rodina. Feminismus neskrývá, že je namířen proti tradiční rodině – a zde přestává všechna legrace. S mrazením v zádech slyšíme

parafrázi Marxova Manifestu: *Vytykáte nám, že vám chceme rozvrátit rodinu – a to také chceme!*

DÍL PRVNÍ

**NĚKTERÁ FAKTA
O FEMINISMU**